

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

ΖΩΗ
από την
ΑΡΧΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ζωή από την αρχή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: BLUEPRINT ΕΠΕ

© Μαρία Τζιρίτα, 2013
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: D. Curtis/Millennium/Apeiron photos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2013, 15.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0068-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ

ΖΩΗ
από την
ΑΡΧΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΖΙΡΙΤΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Το παιδί της αγάπης, 2008

Μάτια μου, 2009

Αν δεν υπήρχε αύριο, 2010

Όταν αγαπάς, είναι για πάντα, 2011

Η γυναίκα που ήξερε μόνο να αγαπάει, 2012

Στην αδελφή μου... ξέρει αυτή...

Λίγα λόγια από τη συγγραφέα

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας δεν είναι ένα καθαρά αστυνομικό μυθιστόρημα, όσο κι αν αρχικά δίνει αυτή την εντύπωση. Είναι ένα βαθιά κοινωνικό μυθιστόρημα, που πραγματεύεται τις ανθρώπινες σχέσεις και κυρίως τη σχέση των γονιών με το έφηβο παιδί τους. Είναι προϊόν μυθοπλασίας, αν και φοβάμαι πως κρύβονται πολλές αληθινές ιστορίες στις σελίδες του...

Η ανάγκη μου να γράψω ή να καταγράψω, αν θέλετε, αυτή την ιστορία προέκυψε από την κραυγή ενός έφηβου αγοριού με το οποίο ήρθα σε επαφή μέσω του διαδικτύου. Απελπισμένη κραυγή αγωνίας, που δεν μπορούσε να εισακουστεί από κλεισμένα αυτιά και κλειστά μυαλά... Προσπάθησα να τον πείσω πως ίσως θα έπρεπε να αλλάξει την ένταση της δικής του φωνής, προκειμένου να εισακουστεί. Ελπίζω να τα κατάφερε...

Το δικό μου συμπέρασμα από αυτή τη διαδρομή – γιατί κάθε δημιουργία ενός έργου είναι και μια διαδρομή προς την αυτογνωσία– είναι ότι οι έφηβοι δεν πρέπει ποτέ να παραιτούνται από τα όνειρά τους, παρά να δίνουν τις μάχες τους με τον σωστό τρόπο, ενώ οι μεγάλοι θα πρέπει να βρίσκονται πάντα στο πλάι τους και ποτέ μπροστά ή πίσω τους, ώστε να τους βοηθούν να

τα πραγματοποιήσουν. Διαβάζοντάς το, εύχομαι να βγάλετε κι εσείς τα δικά σας συμπεράσματα και να έρθετε πιο κοντά με τα αγαπημένα σας πρόσωπα, αλλά και με τον ίδιο σας τον εαυτό.

Πιστεύω ακράδαντα πως ποτέ δεν είναι αργά για κανέναν άνθρωπο να αρχίσει τη ζωή του από την αρχή, όσα λάθη κι αν έχει κάνει. Ο Θεός μάς δίνει πάντα μια δεύτερη ευκαιρία. Ονομάζεται «αύριο»...

Όμπάντι κλαψούριζε ανήσυχος τριγυρνώντας σε όλο το σπίτι. Ήταν ένα πανέμορφο σκυλί λαμπραντόρ περίπου δύο ετών, με χρυσαφί τρίχωμα που έλαμπε. Έγινε μέλος της οικογένειάς μας ύστερα από μεγάλη επιμονή του γιου μου, του Αχιλλέα. Του τον πήρα εγώ για δώρο δυο χρόνια πριν, αφού το είχε καημό από μικρό παιδάκι να αποκτήσει ένα δικό του σκύλο. Πίστευα πως ο πατέρας του με τον καιρό θα τον συνήθιζε και θα τον αγαπούσε, αλλά αυτό δε συνέβη ποτέ. Ο Παύλος ούτε το ήθελε, ούτε το θέλει το σκυλί μέσα στο σπίτι.

Μόλις είχα τελειώσει την προετοιμασία του βραδινού μας φαγητού κι ετοιμαζόμουν ν' ανάψω την τηλεόραση, όταν τον άκουσα να βγάζει έναν ήχο πολύ παράξενο, όπως πηγαينوερχόταν από την κουζίνα στο σαλόνι. Έμοιαζε με κλάμα αλλά ήταν διαφορετικό, σαν αλύχτισμα λύκου, χωρίς ευτυχώς να έχει την ίδια ένταση. Τον χάιδεψα, του μίλησα γλυκά, όμως με τίποτα δεν ηρεμούσε. Πρώτη φορά συμπεριφερόταν έτσι το σκυλί και αυτό άρχισε να μου προκαλεί μια περίεργη αναστάτωση. Σκέφτηκα ότι μπορεί από στιγμή σε στιγμή να γινόταν κανένας σεισμός και μ' έλουσε κρύος ιδρώ-

τας. Τα ζώα τα διαισθάνονται κάτι τέτοια, έτσι δεν είναι;

Κοίταξα το ρολόι μου. Κόντευε εννέα. Ο Παύλος δε θα ερχόταν πριν από τις έντεκα, το είχα συνηθίσει πια. Ο Αχιλλέας όπου να 'ναι θα επέστρεφε από το φροντιστήριο και σίγουρα θα κλεινόταν στο δωμάτιό του όλο το υπόλοιπο βράδυ. Και να πεις ότι διάβαζε... Έβαζε στ' αυτιά του τα ακουστικά, κάρφωνε τα μάτια του στην οθόνη του υπολογιστή και χανόταν στον δικό του κόσμο. Τώρα τελευταία με το ζόρι ανταλλάσσαμε δυο κουβέντες κι αυτές τυπικές. Ήταν τόσο θυμωμένος ο γιος μου... Με όλους και με όλα. Ακόμα και μ' εμένα, που δεν του χάλασα ποτέ χατίρι, που δεν έπαψα να τον αγαπώ και να τον στηρίζω. Ώρες ώρες νιώθω πως δεν το αναγνώρισε ποτέ.

Πάλι καλά που κατάφερε να φτάσει μέχρι εδώ. Δυο βδομάδες ακόμα και το σχολείο θα ήταν παρελθόν. Φυσικά δεν είχε βλέψεις για τίποτα περισσότερο. Ήθελε να δουλέψει, δεν έβλεπε την ώρα να πιάσει τα δικά του λεφτά στα χέρια του και να φύγει από το σπίτι. Έτρεμα στην ιδέα αυτή. Πού θα πήγαινε; Πώς θα επιβίωνε σ' αυτή την τόσο σκληρή κοινωνία χωρίς εφόδια;

Ανατρίχιασα και δεν ήξερα αν ήταν από τις σκέψεις μου ή από το κλαψούρισμα του σκύλου. Όταν θα έφευγε ο Αχιλλέας, σίγουρα θα τον έπαιρνε μαζί του τον Μπάντι. Δε ζούσε χωρίς αυτόν, ήταν ο καλύτερός του φίλος. Φυσικά είχε και τον Στέργιο και τη Δάφνη, αν και μετά τα τελευταία γεγονότα είχε απομακρυνθεί απ' όλους κι είχε κλειστεί εντελώς στον εαυτό του. Ούτε τους φίλους του δεν ήθελε.

Καιρό είχαν να έρθουν τα παιδιά στο σπίτι. Εκείνα βλέπεις διάβαζαν, ήθελαν να περάσουν στο πανεπιστήμιο. Ειδικά η Δάφνη, που ήθελε να γίνει γιατρός. Ώρες ώρες απορούσα πώς ο γιος μου ταίριαζε μ' αυτή την κοπέλα. Ίσως και να μην ταίριαζε πραγματικά, αλλά η Δάφνη τον αγαπούσε και τον συγχωρούσε κάθε φορά που την πλήγωνε με τη συμπεριφορά του. Και πάντα ήταν δίπλα του όποτε τη χρειαζόταν. Με το γλυκό της το χαμόγελο, τις τρυφερές κουβέντες της, ήταν η μοναδική που τον μαλάκωνε. Τον καταλάβαινε, τον πονούσε. Κι εγώ φυσικά, αλλά μ' εμένα ήταν διαφορετικά. Εγώ ήμουν η μητέρα του και ποτέ δεν μπόρεσε να με δει σαν φίλη του. Ας είναι.

Βγήκα στη βεράντα και κοίταξα κάτω στο δρόμο. Λογικά σε λίγο θα έβλεπα τη φιγούρα του να στρίβει από τη γωνία. Αποκλείεται να μην είχε πάει στο φροντιστήριο, θα μου είχαν τηλεφωνήσει. Είχα συμφωνήσει με την υπεύθυνη να με ειδοποιούν πάντα. Πληρώναμε αρκετά χρήματα για να έχει μια βοήθεια στα μαθήματά του και να καταφέρει να τελειώσει το λύκειο. Τον τελευταίο μήνα δηλαδή, γιατί όλο τον προηγούμενο καιρό δεν είχε ανάγκη. Τα κατάφερε μια χαρά και μόνος του. Ή σχεδόν μόνος του.

Μόνο εγώ ήξερα πόσο ευαίσθητο και καλό παιδί ήταν κατά βάθος. Αυτό που οι άλλοι γνώρισαν εδώ κι ένα μήνα ήταν ένα προσωπίδιο. Μια μάσκα που είχε σμιλέψει ο πόνος. Αυτή φορούσε ο μοναχογιός μου καθημερινά για ν' αντιμετωπίζει τη ζωή. Ο πόνος της καρδιάς του τον ανάγκασε να δείχνει σκληρός, προκειμένου να

επιβιώσει. Πόσο πρέπει να υπέφερε το πουλάκι μου...

Άκουσα φωνές από κάτω κι έσκυψα να δω καλύτερα. Ο Μπάντι ήρθε δίπλα μου και σηκώθηκε όρθιος στα δυο του πόδια ακουμπώντας στα κάγκελα. Κάποια παιδιά είχαν μαζευτεί κάτω στην πολυκατοικία κι έπαιζαν. Ξένοιαστα, ανέμελα, με γέλια και φωνές. Έτσι ήταν κι ο δικός μου γιος κάποτε. Τότε που απολάμβανε την παιδικότητά του προστατευμένος κάτω από τις φτερούγες της οικογένειάς του.

Θυμάμαι τα καλοκαίρια που πηγαίναμε στην Καλαμάτα πόσο ευτυχισμένος ήταν. Λες και ζούσε όλη τη χρονιά περιμένοντας τις καλοκαιρινές διακοπές κοντά στον παππού και στη γιαγιά. Τα πρωινά κατεβαίναμε στη θάλασσα και δεν έβγαινε από το νερό μέχρι την ώρα που φεύγαμε. Κολυμπούσε μόνος του χωρίς καμιά βοήθεια από πέντε χρόνων και από τα δέκα του και μετά, κανείς μας δεν μπορούσε να τον φτάσει μέσα στη θάλασσα. Τα απογεύματα χανόταν στη γειτονιά με τ' άλλα παιδιά κι εμφανιζόταν το βράδυ πια, αναφοκοκκινισμένος και πεινασμένος.

Πάντα χαμογελούσε και ποτέ δεν τσακωνόταν με κανέναν. Άκουγε εμάς τους μεγάλους και μας σεβόταν, γι' αυτό κι εμείς δεν του χαλούσαμε χατίρι, χωρίς όμως ποτέ να τον κάνουμε κακομαθημένο. Είχε χιούμορ και όσο μεγάλωνε κάναμε πολύ καλή παρέα οι τρεις μας, μιλώντας και γελώντας σαν φίλοι κι όχι σαν γονείς μαζί του. Παρ' όλα αυτά ο Αχιλλέας δεν έχασε το σεβασμό του για μας, ούτε μια στιγμή. Μέχρι εκείνη την καταραμένη μέρα που άλλαξαν όλα.

Ο σκύλος κάθισε πάλι στα πίσω του πόδια απογοητευμένος και με κοίταξε με απίστευτο παράπονο.

«Τώρα θα έρθει ο φιλαράκος σου, μην ανησυχείς. Και θα πάτε βόλτα, ναι».

Του χάιδεψα το ξανθό κεφαλάκι και κούνησε ανεπαίσθητα την ουρά του. Δεν ήμουν ικανή να τον παρηγορήσω. Αν ο Αχιλλέας με είχε ειδοποιήσει πως θ' αργούσε, θα το έβγαζα εγώ το σκυλί. Δε θα ήταν η πρώτη φορά. Αλλά για να μη με έχει πάρει ως τώρα, προφανώς θα ερχόταν κανονικά. Ίσως να τους είχαν κρατήσει λίγο παραπάνω εκείνη τη μέρα, αυτό ήταν όλο.

Μπήκα πάλι στο σαλόνι και προσπάθησα να χαλαρώσω. Με είχε επηρεάσει το σκυλί κι ένιωθα έντονη ανησυχία. Κανονικά τέτοια ώρα θα χάζευα τηλεόραση ή θα ήμουν κλεισμένη στην κουζίνα να φτιάχνω κανένα από τα περίφημα κέικ μου να έχουμε να τρώμε για πρωινό. Ειδικά εκείνο με τη σοκολάτα, για το οποίο τρελαινόταν ο γιος μου. Όμως δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σε τίποτα. Αν δεν τον έβλεπα να μπαίνει στο σπίτι, δε θα ησύχαζα.

Η ματιά μου έπεσε στις φωτογραφίες μας πάνω στο μπουφέ. Άπειρες φωτογραφίες είχα χωρέσει εκεί πάνω, σε κορνίζες όλων των μεγεθών, τη μία πίσω από την άλλη, τοποθετημένες με τέτοιο τρόπο όμως, που να φαίνονται όλες. Οι πολύτιμες στιγμές της ζωής μας απάθανατισμένες σε χρωματιστό χαρτί. Ο Αχιλλέας μου μωρό στην αγκαλιά μου, στο καρότσι με τη γιαγιά του στην Καλαμάτα, αργότερα στο δημοτικό, μια από την εκδρομή στην Αράχωβα με σκούφο και γάντια, ίσα που

φαινόταν το προσωπάκι του. Πόσο όμορφος ήταν! Με τα μαύρα μαλλάκια του, τα ολοστρόγγυλα ματάκια του, τα ρόδινα μαγουλάκια και τα ζουμερά χειλάκια του... Πάντα πίστευα πως ήταν το ομορφότερο παιδί του κόσμου!

Όχι πως και τώρα πήγαινε πίσω, δηλαδή. Κούκλος ήτανε. Ψηλός, μελαχρινός, γυμνασμένος. Μόνο που τις τελευταίες μέρες τα μάτια του, όπως και τα χείλη του, δε χαμογελούσαν πια. Η θλίψη είχε έρθει κι είχε εγκατασταθεί για τα καλά στα όμορφα χαρακτηριστικά του, προσδίδοντάς του μια αλλόκοτη γοητεία. Παρηγόρησα τον εαυτό μου, όπως έκανα πάντα τον τελευταίο καιρό, πως ήταν μια κακή φάση και πως τελικά το παιδί μου θα έβρισκε το δρόμο του. Αρκεί να κατάφερνε να ξεπεράσει τον έρωτά του που έληξε τόσο άδοξα και να γινόταν ξένοιαστος όπως πριν. Αρκεί να έβρισκε την ηρεμία της ψυχής του και να χαμογελούσε ξανά.

Σήκωσα την κορνίζα που εκείνος είχε καταχωνιάσει πίσω πίσω και την έφερα κοντά στα μάτια μου. Αν έμπαινε τώρα και με έβλεπε, σίγουρα θα θύμωνε. Πολύ. Όμως εγώ επέμενα να την κοιτάζω κι ας πονούσε η καρδιά μου απ' το παράπονο. Κι ας έβλεπα θολά από τα δάκρυα που γέμιζαν τα μάτια μου σαν υγρή κουρτίνα ανάμεσα σ' εμένα και στη φωτογραφία. Ο Πάυλος μου γελούσε ευτυχισμένος κρατώντας το γιο μας αγκαλιά. Εκείνος είχε τα χεράκια του περασμένα στο λαιμό του μπαμπά του, γέρνοντας πίσω το κεφαλάκι του, σκασμένος στα γέλια. Ήταν τεσσάρων τότε.

Είχαμε πάει στο Σούνιο εκείνη την Κυριακή. Ήταν

καλοκαίρι. Κάναμε το μπάνιο μας παίζοντας ατέλειωτα παιχνίδια με τον Αχιλλέα. Ο Παύλος τού είχε τρομερή αδυναμία. Το ίδιο κι ο μικρός. Έλιωνε κάθε φορά που έβλεπε τον πατέρα του, λατρεία του είχε. Ίσως και γι' αυτό να πληγώθηκε τόσο όταν εκείνος του εναντιώθηκε. Όλη η αγάπη που έτρεφε γι' αυτόν μετατράπηκε σε μίσος. Όχι πως ήταν αλήθεια αυτό. Ήξερα καλά ότι ποτέ δεν έπαψε ν' αγαπάει τον πατέρα του, ακόμα κι όταν διαπίστωσε πως εκείνος δεν τον αγαπούσε πραγματικά. Γιατί ο Αχιλλέας πίστευε πως ο πατέρας του δεν αγαπούσε αυτό που ήταν ο ίδιος. Αγαπούσε αυτό που είχε στο μυαλό του, αυτό που περίμενε από το γιο του. Κάποιοι που ουσιαστικά δεν υπήρχε.

Πέρασα το δάχτυλό μου πάνω από το όμορφο πρόσωπο του Παύλου. Εγώ ήμουν σίγουρη για τον εαυτό μου πως δεν τον αγαπούσα πια. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε που έφυγε απ' την καρδιά μου. Ήταν ο έρωτας της ζωής μου, ο ένας και μοναδικός. Έζησα πραγματικά ευτυχισμένη δίπλα του. Μα έπειτα από μερικά χρόνια ένιωσα σαν να μην τον ήξερα, σαν να μην τον γνώρισα ποτέ κατά βάθος. Ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος που είχα παντρευτεί; Πώς μπόρεσε να με πληγώσει τόσο πολύ;

Έμοιαζαν τόσο πολύ πατέρας και γιος! Είχα δει φωτογραφίες του Παύλου απ' όταν ήταν μωρό κι ήταν φτυστοί! Όλα τα χρόνια της ζωής μας, κι όσο ο Αχιλλέας μεγάλωνε, είχαμε βαρεθεί ν' ακούμε απ' όλους τους φίλους και συγγενείς να λένε στον Παύλο το κλασικό σλόγκαν: *Με φωτοτυπία τον έβγαλες το γιο σου;*

Μάτωνε η ψυχή μου. Ναι, μάτωνε. Ποιος να το πίστευε πως θα φτάναμε εδώ... Μπορεί να είχαμε τα προβλήματά μας με τον Παύλο, αλλά με το γιο μας ποτέ. Ήμασταν υποδειγματική οικογένεια για όλο τον κόσμο. Νιώθαμε πολύ τυχεροί που είχαμε αυτό το παιδί, το οποίο μας έκανε πάντα περήφανους. Μια στραβοτιμονιά στη ζωή του όμως ήταν αρκετή για να φέρει τα πάνω κάτω. Η ισορροπία μέσα στο σπίτι μας ανατράπηκε και η χαρά μάς εγκατέλειψε διά παντός.

Έβαλα την κορνίζα στη θέση της και σκούπισα τα μάτια μου. Δεν υπήρχε λόγος για μελοδραματισμούς. Περάσαμε από όλα τα στάδια: κλάματα, καβγάδες, φωνές, φτάνει πια. Ο Παύλος τώρα πια βρισκόταν ελάχιστες ώρες στο σπίτι, είχε γλιτώσει απ' αυτά. Εγώ έμεινα και πάλεψα με τα κύματα της οργής του παιδιού, με τον πόνο του που δεν ήξερε πού να βρει διέξοδο. Ο Αχιλλέας επέλεξε να τα θάψει όλα μέσα του και να γίνει κακός. Να δείχνει κακός. Εγώ επέλεξα να μείνω δίπλα του για να του αποδείξω πως πάντα θα υπάρχουν άνθρωποι που θα τον αγαπούν γι' αυτό που είναι.

Η ώρα είχε πάει εννέα και κάτι, κι ο Μπάντι κλαψούριζε ακόμη. Αποφάσισα να πάρω τον Αχιλλέα στο κινητό. Αν είχε σκοπό ν' αργήσει κι άλλο, θα το έβγαζα εγώ το σκυλί. Έπρεπε να κάνει την ανάγκη του κι ίσως γι' αυτό να ήταν τόσο ανήσυχος. Πάτησα το πλήκτρο όπου είχα αποθηκευμένο τον αριθμό του, έχοντας προετοιμάσει τον εαυτό μου για την απότομη απάντησή του. Νευρίαζε όταν τον έπαιρνα στο κινητό χωρίς σημαντικό λόγο.

Ύστερα από αρκετά χτυπήματα κι αφού πια βγήκε ο τηλεφωνητής, άφησα κάτω το τηλέφωνο απογοητευμένη. Πού να είχε μπλέξει και δεν απαντούσε καν; Το μάθημα τελείωνε στις οκτώ και μισή, πού ήταν τόση ώρα; Να έπαιρνα τον Στέργιο και τη Δάφνη μήπως ήξεραν αυτοί; Όχι, δεν υπήρχε λόγος. Ολόκληρο παιδί ήταν πια, γιατί ανησυχούσα τόσο; Βέβαια, μετά την τελευταία φασαρία στο σχολείο η αλήθεια είναι πως είχα κάθε λόγο ν' ανησυχώ. Όσο κι αν προσπαθούσα να το εκλογικεύσω, συνεχώς στο μυαλό μου ερχόταν η εικόνα του έτσι όπως είχε μπει στο σπίτι αιμόφυρτος τις προάλλες. Του την είχαν στήσει τ' αντράκια του σχολείου και τον έκαναν τόπι στο ξύλο! Τι τα θυμόμουν τώρα αυτά...

Θα τηλεφωνούσα στο φροντιστήριο. Ναι, αυτό θα ήταν καλύτερο. Θα γλίτωνα και την γκρίνια του, αν καταλάβαινε πως τον έψαχνα. Ήλπιζα μόνο να ήταν ακόμη κάποιος εκεί για να μου έλεγε τι ώρα σχόλασαν.

«Καλησπέρα, η κυρία Ρεμούνδου είμαι, η μητέρα του Αχιλλέα. Κυρία Φωτιάδη, εσείς; Χαίρομαι που σας πρόλαβα!... Καλά, μια χαρά, σας ευχαριστώ. Συγγνώμη για την ενόχληση, ήθελα να μάθω τι ώρα έφυγαν τα παιδιά, γιατί ο δικός μου δεν έχει γυρίσει ακόμη κι ανησυχώ... Πώς; Δεν ήρθε καθόλου στο μάθημα; Μα πώς είναι δυνατόν; Και γιατί δε με ειδοποιήσατε; Ο ίδιος σάς πήρε; Α, έτσι... Μάλιστα... Καλώς, μη σας κρατάω άλλο... Καλό βράδυ, κυρία Σαρίδη, ευχαριστώ!»

Η διευθύντρια μου είπε πως είχε τηλεφωνήσει νωρίτερα ο Αχιλλέας κι είχε ειδοποιήσει ότι δε θα πήγαινε

στο μάθημα. Τώρα ανησυχούσα περισσότερο. Τον ξαναπήρα στο κινητό του κι αυτή τη φορά ήταν κλειστό. Πού στο καλό είχε πάει αυτό το παιδί; Δε μου το είχε ξανακάνει αυτό. Μπορεί να είχαμε τις διαφορές μας, να μην τα βρίσκαμε σε σχεδόν τίποτα πια, αλλά μου είχε υποσχεθεί πως δε θα έκανε ξανά κοπάνια από το φροντιστήριο. Αν επρόκειτο να βγει, να πάει σπουδή-ποτε, με ενημέρωνε πάντα. Έστω με ένα γραπτό μήνυμα στο κινητό. Συνήθως αυτό επέλεγε για να αποφύγει τη δική μου αντίδραση.

Δεν ήμουν καταπιεστική μητέρα, απλώς είχα φοβηθεί με όσα συνέβαιναν τελευταία. Η εγκληματικότητα είχε αυξηθεί, τόσα γίνονταν καθημερινά. Είναι δυνατόν να μην ανησυχεί ένας γονιός; Ιδιαίτερα όταν έχεις ένα παιδί σαν το δικό μου. Όπου καβγάς και τσαμπουκάς, ο Αχιλλέας πρώτος. Εδώ και ένα μήνα είχε γίνει θηρίο ανήμερο. Δεν τολμούσες να του μιλήσεις, θύμωνε με το παραμικρό. Πέρα από τους δυο κολλητούς φίλους του, όλοι οι υπόλοιποι του είχαν γυρίσει την πλάτη.

Αν δεν είχε μπλέξει με τον ίδιο τον διάβολο, ο γιος μας θα περνούσε σίγουρα στο πανεπιστήμιο. Ήταν πανέξυπνος και δεν το έλεγα μόνο εγώ αυτό. Όλοι οι καθηγητές του το έλεγαν, γι' αυτό και είχαν απογοητευτεί τόσο με τη μεταστροφή του. Θα μπορούσε να σπουδάσει ό,τι ήθελε, να γίνει κτηνίατρος που ονειρευόταν από μικρός ή και γιατρός κανονικός, γιατί όχι; Ξυράφι ήταν το μυαλό του! Από μικρό παιδάκι μάς άφηνε άφωνους με τις ατάκες του, την ευστροφία και την πονηριά του.

Κρίμα, πραγματικά. Αυτά σκεφτόμουν και δεν μπορούσα με τίποτα να δικαιολογήσω τον πατέρα του, όσο κι αν το ήθελα. Άλλο τι έλεγα στο ίδιο το παιδί. Μέσα μου ήμουν κι εγώ άλλο τόσο θυμωμένη με τον Παύλο, όσο ήταν κι ο Αχιλλέας. Ένα βράδυ, μετά τον πρώτο μεγάλο καβγά, θυμάμαι του είπα: «Δε θα καταστρέψει ο γιος μας τη ζωή του με τις επιλογές του. Εσύ θα του την καταστρέψεις, με την απόρριψή σου!» Ευχήθηκα μέσα μου να μη δικαιωθώ.

Από τη μέρα εκείνη άρχισε η κατρακύλα. Ο Αχιλλέας άλλαξε εντελώς, δεν τον αναγνώριζα πια. Μέχρι τότε έκανε όνειρα για το μέλλον του κι εμείς τον καμαρώναμε. Είχα καταλάβει αρκετά πιο πριν πως ήταν ένα ιδιαίτερο παιδί και σίγουρα διέφερε από τα άλλα παιδιά της ηλικίας του. Ήταν πολύ πιο σοβαρός, πολύ πιο ώριμος. Γιατί θα έπρεπε να μας στενοχωρεί αυτό; Δε θα φανταζόμουν ποτέ ότι η ωριμότητά του αυτή θα τον οδηγούσε σε μια τόσο λανθασμένη επιλογή. Απλώς το απέκλεια, όπως αποκλείουμε πάντα το χειρότερο σενάριο, μέχρι να έρθει η στιγμή να το ζήσουμε στο πετσί μας.

Ποτέ του δεν είχε πολλές παρέες, αλλά αυτό δε με πείραζε. Ήξερα πως είναι επιλεκτικός και πίστευα ότι καλά έκανε. Είχε κριτική διάθεση απέναντι σε όλους, τον ενοχλούσαν διάφορα μικροπράγματα που συνήθως τα παιδιά προσπερνούν. Συχνά του έλεγα να μην είναι τόσο αυστηρός, προκειμένου να μη γίνεται αντιπαθής. Ναι, σίγουρα ξεχώριζε από όλους τους συνομήλικούς του.

Όταν ήταν πιο μικρός μιλούσαμε πολύ και μου τα 'λεγε όλα. Μεγαλώνοντας απομακρύνθηκε τόσο από μένα όσο κι από τον πατέρα του, αλλά κι αυτό φυσιολογικό μας φάνηκε. Κι εμείς οι ίδιοι στην εφηβεία, από τα δώδεκα περίπου και μετά, είχαμε αντικαταστήσει τους γονείς με τους φίλους μας. Ο Αχιλλέας είχε τη Δάφνη πάντα κοντά του κι εμείς ήμασταν σίγουροι πως αυτό ήταν το κορίτσι που του είχε κλέψει την καρδιά. Πού να ξέραμε...

Ένα μήνα πριν μάθαμε τελικά την αλήθεια. Μια αλήθεια πολύ σοκαριστική, που μας έπεσε σαν κεραμίδα στο κεφάλι και τάραξε συθέμελα την εικόνα της τέλει οικογένειας που χτίζαμε τόσα χρόνια. Ο Παύλος το πήρε πολύ βαριά. Ο γιος του, το καμάρι του, τον απογοήτευσε κι όσο κι αν προσπάθησε αρχικά να του αλλάξει μυαλά, εκείνος υπερασπίστηκε την επιλογή του κι έγινε εχθρός με τον πατέρα του.

Καβγάδες, φωνές, κλάματα, αυτά κυριάρχησαν πια στην καθημερινότητά μας. Ο Αχιλλέας φυσικά δεν ήθελε να ξαναπατήσει στο σχολείο, αλλά έπεσα στα πόδια του και τον ικέτευσα να το κάνει για χάρη μου. Και που πήγε όμως, τι κατάφερε; Με το ζόρι περνούσε τα μαθήματα στις εξετάσεις, αν τα περνούσε δηλαδή, ενώ κάθε λίγο και λιγάκι μου τηλεφωνούσε ο λυκειάρχης να μου κάνει παράπονα για τη συμπεριφορά του. Εριστικό, προκλητικό και ανάγωγο, έτσι μου τον χαρακτήριζε. Ποιον; Τον Αχιλλέα, το μέχρι πρότινος άκακο αρνί.

Ο Παύλος τώρα πια συμπεριφέρεται σαν να μην υπάρχει ο Αχιλλέας στο σπίτι. Φεύγει νωρίς το πρωί κι

επιστρέφει αργά το βράδυ. Οι δυο τους δε συναντιούνται σχεδόν ποτέ. Δεν ανταλλάσσουν ούτε λέξη. Οι τελευταίες κουβέντες που του είπε ο Παύλος λίγες μέρες πριν κι αφού είχαν μαλώσει γι' άλλη μια φορά ήταν: «Εσύ δεν είσαι ο γιος μου! Δε θέλω να σε ξαναδώ στα μάτια μου! Για μένα έχεις πεθάνει!»

Αχ, βρε Παύλο...

Το είδες το ματς χθες;»
 «Όχι, ρε, είχα υπηρεσία! Αλλά είδα φάσεις στο ίντερνετ. Μεγάλη αδικία, φίλε!»

«Τι αδικία, μωρέ; Αφού σέρνονταν οι δικοί σας! Το μάθαμε τώρα – κάθε φορά που η ομάδα δεν τραβάει, τα ρίχνουμε στη διαιτησία! Ή μήπως δεν ήταν καθαρό το πέναλτι που σας σφύριξε στο δεύτερο ημίχρονο; Πα-ραδέξου το, μεγάλε, η ομάδα σου...»

«Σκάσε, ρε! Ο διοικητής έρχεται!»

«Όχι! Τι θέλει πάλι εδώ αυτός τέτοια ώρα;»

Ο Δημήτρης Δρίβας χαιρέτησε τυπικά τους αξιωματικούς υπηρεσίας στην είσοδο και κατευθύνθηκε προς τον δεύτερο όροφο του κτιρίου. Εκεί στεγαζόταν το τμήμα Ασφαλείας στο οποίο υπηρετούσε. Φυσικά τα βράδια δεν πήγαινε στο γραφείο, εκτός κι αν υπήρχε πολύ σημαντικός λόγος. Το συγκεκριμένο βράδυ απλώς αποφάσισε να κάνει έναν αιφνιδιαστικό έλεγχο, όπως βέβαια έκανε αρκετά τακτικά από τότε που ανέλαβε τη διοίκηση του τμήματος Ασφαλείας στο Χολαργό.

Απόψε είχε υπηρεσία ο υπαστυνόμος Γιάννης Δεβούρος, τον οποίο ο Δημήτρης είχε σαν δεξί του χέρι στο τμήμα. Δεν είναι ότι δεν τον εμπιστευόταν, αλλά

καλό θα ήταν να μην αφήνει ποτέ κανέναν να επαναπαύεται. Την τελευταία φορά που είχε υπηρεσία ο Δεβούρος, είχαν γίνει παράπονα για μη έγκαιρη ανταπόκριση σε κλήσεις πολιτών.

Διέσχισε το διάδρομο και πήγε κατευθείαν στο γραφείο του υπαστυνόμου. Τον βρήκε κολλημένο στην οθόνη του υπολογιστή και κρίνοντας από την ταραχή του μόλις τον είδε, υπέθεσε πως θα έπαιζε πασιέντσες ή κάτι παρόμοιο. Ή ίσως θα χάζευε τίποτα στο ίντερνετ. Ο Δεβούρος πετάχτηκε από τη θέση του και χαμογέλασε αμήχανα στο διοικητή του.

«Καλησπέρα, υπαστυνόμε. Όλα καλά εδώ; Πολύ χαλαρό σε βλέπω», του είπε ο Δημήτρης με ύφος περισσότερο αυστηρό απ' όσο θα άρμοζε στην περίπτωση.

«Καλησπέρα, κύριε διοικητά. Όλα καλά, δεν έχουμε τίποτα έκτακτο. Μόνο μια γυναίκα τηλεφώνησε πριν από καμιά ώρα να μας πει πως ο γιος της δεν έχει γυρίσει στο σπίτι και δεν τον βρίσκει στο τηλέφωνο. Συνηθισμένα πράγματα δηλαδή. Της εξήγησα φυσικά πως πρέπει να περάσουν είκοσι τέσσερις ώρες για να δηλώσει εξαφάνιση και να κινησουμε διαδικασίες».

«Πόσων ετών είναι το παιδί, σου είπε;»

«Βεβαίως, τη ρώτησα. Σε λίγους μήνες κλείνει τα δεκαοκτώ».

«Καλά, κατάλαβα...»

«Πάω να φτιάξω έναν καφέ. Θέλετε να σας φέρω κάτι;» τον ρώτησε ευγενικά ο υπαστυνόμος. Μπορεί να τον φοβόταν λίγο το διοικητή του, αλλά η εκτίμησή του στο πρόσωπό του ήταν ειλικρινής.

«Όχι, Γιάννη, σ' ευχαριστώ, δε θα μείνω», απάντησε ο Δημήτρης και πήγε στο δικό του γραφείο. Έριξε μια ματιά στα χαρτιά που βρίσκονταν εκεί πάνω και περίμεναν την υπογραφή του. Δε βαριέσαι, ας περίμεναν λίγες ώρες ακόμα. Έτσι κι αλλιώς, εκείνος βρισκόταν εδώ ανεπίσημα. Αν είχε προσωπική ζωή, αν είχε μια γυναίκα να τον περιμένει στο σπίτι, ίσως και να μην έκανε νυχτερινές εφόδους στο τμήμα τόσο συχνά.

Χαμογέλασε στη σκέψη ότι ήταν τυχερός που δεν είχε αποκτήσει παιδιά κι έτσι είχε γλιτώσει κι απ' τα βιάσανά τους. Σχεδόν κάθε νύχτα τηλεφωνούσαν στο τμήμα πανικοβλημένοι γονείς που έψαχναν τα βλαστάρια τους. Όταν επρόκειτο για μικρά παιδιά, είχε δώσει ο ίδιος εντολή να μην περιμένουν να περάσουν οι είκοσι τέσσερις ώρες. Τον καλούσαν οι συνάδελφοί του κι έτρεχε αμέσως στο τμήμα. Μιλούσε ο ίδιος με τους γονείς προκειμένου να εκτιμήσει την κατάσταση κι αν το έκρινε αναγκαίο, κινητοποιούσε τις διαδικασίες σε λίγες μόνο ώρες.

Αλλά δε θα τρέχαμε τώρα και για τα δεκαοκτάχρονα! Αυτές οι υστερικές manáδες δεν έλεγαν να χωνέψουν το γεγονός ότι τα παιδιά τους είχαν μεγαλώσει πια κι είχαν ανοίξει τις φτερούγες τους για να πετάξουν μακριά τους. Λίγο ν' αργούσαν να γυρίσουν στο σπίτι, αμέσως άρχιζαν τα τηλέφωνα στην αστυνομία!

Άπειρες φορές είχε παρηγορηθεί με παρόμοιες σκέψεις κι όμως βαθιά μέσα του ήξερε πως κορόιδευε τον εαυτό του. Τον πονούσε που δεν είχε κάνει οικογένεια και πλέον είχε πάψει να ελπίζει πως αυτό θα συνέβαι-

νε τελικά. Στα όνειρά του δε συμπεριλαμβάνονταν πλέον ο γάμος και τα παιδιά. Στα σαράντα πέντε του χρόνια είχε παραιτηθεί από το δικαίωμα στην ευτυχία – την προσωπική ευτυχία. Αλλά έτσι κι αλλιώς, η ευτυχία πάντα προσωπική είναι. Η επαγγελματική είναι απλώς επιτυχία. Κι από αυτές είχε μπόλικες στο ενεργητικό του.

Συνήθιζε να λέει πως ήταν επιλογή του που είχε παραμείνει εργένης. Ωστόσο, δεν ήταν αλήθεια. Υπήρξε μια εποχή που επιθυμούσε διακαώς να παντρευτεί, να αράξει στο λιμάνι του και να ηρεμήσει επιτέλους. Ήταν τότε που είχε γνωρίσει τη Λίζα και την είχε ερωτευτεί σαν τρελός. Σε εκείνην βρήκε όλα όσα γύρευε από μια γυναίκα: ομορφιά, εξυπνάδα, γλυκύτητα, τρυφερότητα, σταθερότητα. Έμειναν μαζί τέσσερα χρόνια κι αυτά ήταν τα ομορφότερα χρόνια της ζωής του.

Κοντά της ένιωθε σαν έφηβος, γεμάτος ζωντάνια και όρεξη για ζωή. Στη διάρκεια της σχέσης του μαζί της, πρώτη φορά άρχισε να φοβάται για τη ζωή του. Ποτέ πριν δεν τον είχε φοβίσει το επάγγελμά του, ποτέ δε λογάριασε κανέναν κίνδυνο όταν τον καλούσε το καθήκον. Όμως εκείνη νοιαζόταν και ανησυχούσε, κι ο Δημήτρης κάθε φορά που έφευγε για τη δουλειά παρακαλούσε να μην του συμβεί τίποτα κακό και την αφήσει μοναχή της. Και τελικά τον άφησε αυτή.

Έκαναν σχέδια για το γάμο τους εκείνες τις μέρες. Η Λίζα ήταν πολύ νευρική, είχε αλλάξει, είχε κλειστεί στον εαυτό της. Ο Δημήτρης το απέδιδε στο άγχος των προετοιμασιών. Έτσι τουλάχιστον του έλεγαν ο κολ-

λητός του φίλος κι η αδελφή του, στους οποίους εμπιστευόταν τα πάντα. Τον καθησυχάζαν και τον διαβεβαίωναν πως ήταν απόλυτα φυσιολογικό και συνέβαινε σε όλες τις γυναίκες.

Κάθε φορά που ρωτούσε την ίδια τι της συνέβαινε κι είχε χάσει το κέφι της, του απαντούσε μονάχα πως είχε πολλά στο μυαλό της. Άρχισε να τον αποφεύγει στο κρεβάτι και να μην τον κοιτά στα μάτια. Το αστυνομικό του δαιμόνιο τον προειδοποιούσε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Μέχρι που μια μέρα γύρισε στο σπίτι νωρίτερα για να της κάνει έκπληξη και τη βρήκε στο κρεβάτι με τον εφηβικό της έρωτα.

Του είχε μιλήσει για τον Σάκη αρκετές φορές στο παρελθόν. Δεν είχαν μυστικά μεταξύ τους. Ο Δημήτρης γνώριζε πως υπήρχε άλλος ένας μεγάλος έρωτας στη ζωή της αγαπημένης του, ο οποίος είχε λήξει άδοξα όταν ο νεαρός έφυγε για μεταπτυχιακά στο εξωτερικό. Τα παιδιά ήταν μαζί από το λύκειο και πίστευαν πως θα έμεναν και για πάντα μαζί. Όμως εκείνος προτίμησε να δώσει προτεραιότητα στην καριέρα του κι έφυγε για την Αμερική ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω του. Η Λίζα είχε πληγωθεί, είχε κλάψει, αλλά τελικά τον είχε ξεπεράσει. Εξάλλου ήταν μόλις είκοσι πέντε ετών τότε.

Καμιά φορά μιλούσε στον Δημήτρη για τη σχέση εκείνη, που την είχε σημαδέψει, όπως έλεγε. Όμως από τότε που τον γνώρισε ισχυριζόταν πως είχε θάψει πια τον πόνο για τον χαμένο έρωτα, πως εκείνον τον είχε ερωτευτεί πιο δυνατά και τον είχε αγαπήσει πιο ουσιαστικά. Και την πίστευε, δεν μπορούσε να μην την

πιστεύει, αφού ήταν απόλυτα δοσμένη και αφοσιωμένη σ' αυτόν.

Δε θα ξεχνούσε ποτέ το συναίσθημα που βίωσε εκείνη τη στιγμή που τους είδε μαζί. Μακάρισε την τύχη του που δεν είχε το υπηρεσιακό του όπλο πάνω του. Τότε μόλις κατάλαβε πώς γίνονται τα εγκλήματα πάθους. Ναι, ήταν ικανός να διαπράξει ένα τέτοιο και ο ίδιος. Τι ήταν εκείνο που ένιωσε; Ήταν οργή, ήταν μίσος, ήταν μανία; Ήταν όλα αυτά μαζί; Αφού δεν έμεινε στον τόπο την ίδια στιγμή, μάλλον θα ζούσε για πάντα. Τίποτε άλλο δε θα ήταν περισσότερο ικανό να τον στείλει στον άλλο κόσμο, από την εικόνα της καλής του στα χέρια ενός άλλου άντρα.

Το ακόμα πιο τρομερό ήταν πως η Λίζα δεν μπήκε καν στον κόπο να απολογηθεί. Φυσικά ταραχτήκε εκείνη την ώρα κι έδειξε πως ντράπηκε, αλλά λίγο μετά που ο εραστής της είχε φύγει από το σπίτι, σήκωσε περήφανα το κεφάλι της απέναντι στον Δημήτρη και του είπε πως από τη στιγμή που είχε ξαναγυρίσει ο Σάκης στην Ελλάδα και τον ξαναβρήκε, κατάλαβε πως τον αγαπούσε ακόμη και ήθελε να είναι μαζί του.

Θα ήθελε πολύ να σηκώσει το χέρι του και να της αστράψει ένα ξεγυρισμένο χαστούκι, αλλά είχε δώσει όρκο πως γυναίκα δε θα χτυπούσε ποτέ. Έτσι, προτίμησε να διατηρήσει την αξιοπρέπειά του κι απλώς να της δείξει την πόρτα. Κι εκείνη τη στιγμή κατάλαβε βέβαια την αιτία της νευρικότητάς της και της απροθυμίας της τον τελευταίο καιρό. Τα είχε ξαναμπλέξει με τον πρώην της και περίμενε την κατάλληλη στιγμή για

να του το ξεφουρνίσει, ενώ εκείνος ονειρευόταν γάμους και παιδιά.

Από τότε ο Δημήτρης άλλαξε εντελώς. Έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά και για δύο ολόκληρα χρόνια δε βγήκε ούτε για καφέ με καμία γυναίκα. Κι όταν τελικά, ύστερα κι από την επίμονη προτροπή συγγενών και φίλων, μπήκε και πάλι στο ερωτικό παιχνίδι, τίποτα δεν ήταν το ίδιο. Καμία δεν ήταν αρκετά καλή γι' αυτόν, καμία δεν τον γέμιζε, καμία δεν κατάφερε να τον κάνει να βιώσει και πάλι ευτυχισμένος.

Η εμπιστοσύνη του στο γυναικείο φύλο χάθηκε διά παντός τη μέρα εκείνη που ανακάλυψε την προδοσία της Λίζας. Ακόμα και τώρα, δέκα χρόνια αργότερα, καμία γυναίκα δεν είχε καταφέρει να μπει στην καρδιά του και να τον κάνει να πιστέψει και πάλι στον έρωτα και στην αγάπη. Έτσι, ήταν η ίδια η ζωή που αποφάσισε να τον κατατάξει στους αιώνιους εργένηδες και δεν ήταν επιλογή του, όπως τον κατηγορούσαν αυτοί που ήταν έξω απ' το χορό.

Απορούσε με τον εαυτό του που μετά το χωρισμό τους συνέχισε να μένει στο ίδιο διαμέρισμα που είχε μοιραστεί μαζί της. Το έκανε όμως απόλυτα συνειδητά. Οι αναμνήσεις, που είχαν ποτίσει θαρρείς τους τοίχους και κάθε αντικείμενο εκεί μέσα, από τη μία τον πονούσαν σαν καρφιά που χώνονταν στη σάρκα του, από την άλλη όμως τον ανακούφιζαν κιόλας. Δεν ήθελε ν' αλλάξει περιβάλλον για να ξεχάσει, απλούστατα γιατί δεν ήθελε να σβήσει από τη μνήμη του τα ωραιότερα χρόνια της ζωής του. Δεν ήθελε να τα διαγράψει.

Όπως δεν ήθελε να ξεχάσει και την προδοσία της. Έπρεπε να τη θυμάται για πάντα, έτσι ώστε να μην ξαναπιαστεί ποτέ κορόιδο. Έτσι ώστε να είναι πάντα εκείνος ο κυρίαρχος του παιχνιδιού και να μη χάσει ποτέ ξανά τον έλεγχο.

Έμεινε σ' εκείνο το σπίτι αρκετά χρόνια, βασανίζοντας τον εαυτό του, κι όταν πια βεβαιώθηκε πως την είχε ξεπεράσει, μετακόμισε σε ένα άλλο μικρότερο για να βρίσκεται πιο κοντά στη δουλειά του. Ήταν ένα διαμέρισμα καινούργιο και πολύ όμορφο, που αμέσως μετατράπηκε σε ζεστή φωλιά γι' αυτόν. Και ορκίστηκε πως καμιά άλλη γυναίκα δε θα ξαναπατούσε το πόδι της εκεί μέσα. Μπορεί περιστασιακά κάποια να κοιμόταν μαζί του, αλλά το άλλο πρωί την έδιωχνε. Σε καμιά δεν επέτρεπε να ζει και να κινείται στο χώρο του.

Ήταν σίγουρος πως ποτέ ξανά δε θ' αγαπούσε τόσο πολύ, αλλά ήλπιζε πως με τον καιρό θα έβρισκε μια γυναίκα να του γλυκάνει λίγο την καρδιά κι αν ερχόταν και κανένα μωρό στη ζωή του, τότε ίσως και να κατάφερνε να χαμογελάσει ξανά – με την καρδιά του κι όχι απλώς με τα χείλη του. Όσο όμως περνούσε ο καιρός αυτή η ελπίδα όλο και ξεθώριαζε, έσβηνε, χανόταν. Σχεδόν το είχε πάρει απόφαση πια πως μαγκούφης θα παρέμενε κι η γυναικεία συντροφιά θα ζέσταινε μόνο το κρεβάτι του και όχι την καρδιά του.

Το τηλέφωνο χτύπησε την ίδια στιγμή που ο υπαστυνόμος μπήκε στο γραφείο κι ήταν αυτός που απάντησε στην κλήση. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα κι ήταν πολύ πιθανόν να καλούσε κάποιος για διατάραξη κοι-

νής ησυχίας. Ή ίσως να ήταν και πάλι οι γείτονες που διαμαρτύρονταν για το ζευγάρι που τσακωνόταν μόλις λίγα στενά πιο κάτω από το αστυνομικό τμήμα. Φώναζαν, έβριζαν κι έσπαγαν τα πάντα μέσα στο σπίτι τους. Είχαν καταντήσει γραφικοί πια. Θα ήταν η τρίτη ή η τέταρτη φορά που θα τους απασχολούσαν για το ίδιο θέμα. Αν επρόκειτο όντως γι' αυτούς, δε θα τους τη χάριζε. Θα έστελνε τους συναδέλφους του να τους συλλάβουν και να τους φέρουν εδώ μπροστά του. Αφού δε συμμορφώνονταν με τις συστάσεις, θα έπαιρνε πιο δραστικά μέτρα αυτή τη φορά.

Χαμένος στις σκέψεις του, δεν άκουσε καν τι έλεγε ο Γιάννης στο τηλέφωνο.

«Τι έγινε; Ποιος ήταν;» τον ρώτησε μόλις εκείνος κατέβασε τ' ακουστικό.

«Κάποιος τύπος που βρήκε σ' έναν κάδο σκουπιδιών μια τσάντα με προσωπικά αντικείμενα. Ταυτότητα, κινητό, κάτι βιβλία, αλλά καθόλου χρήματα. Απ' ό,τι είδε στην ταυτότητα, πρόκειται για άντρα, νεαρό. Του είπα να τη φέρει από δω».

Ο Δημήτρης πετάχτηκε όρθιος στη στιγμή. «Πες μου ακριβώς τι σου είπε!» φώναξε με τόση ένταση, που μέσα σε δευτερόλεπτα είχαν μπει άλλοι δυο αξιωματικοί στο γραφείο.

«Μα αυτό σας είπα, κύριε διοικητά! Σε λίγο θα μας φέρει την τσάντα από δω. Βρέθηκε λίγο πιο πάνω, στην οδό Ναυαρίνου». Ο Δεβούρος δεν μπορούσε να καταλάβει για ποιο λόγο ο διοικητής του έδειχνε τόσο ανήσυχος.

«Φέρε μου αμέσως τα στοιχεία της γυναίκας που τηλεφώνησε για την εξαφάνιση του γιου της!»

Ο υπαστυνόμος μέσα σε δευτερόλεπτα είχε ακουμπήσει το φύλλο αναφοράς μπροστά στο γραφείο του Δρίβα. Ήθελε πολύ να τον ρωτήσει τι ακριβώς σκεφτόταν, αλλά προτίμησε να μείνει σιωπηλός. Συνήθως συνεργάζονταν άψογα, όταν όμως ο Δρίβας νευριάζε, καλύτερα να μη βρισκόσουν στο δρόμο του.

Αναστασία Ρεμούνδου. Αυτό ήταν τ' όνομά της. Ο Δημήτρης συνειδητοποίησε πως η διεύθυνση που είχε αφήσει η γυναίκα δε βρισκόταν καθόλου μακριά από το σημείο όπου βρέθηκε η τσάντα με τα προσωπικά αντικείμενα του νεαρού. Την ήξερε καλά την περιοχή. Να ήταν ο γιος της; Πολύ πιθανόν. Ήλπιζε να το μάθαινε σύντομα.

Αρχικά δεν είχε δώσει σημασία σε αυτό που του ανέφερε ο Δεβούρος. Το να αργήσει ένας έφηβος να γυρίσει στο σπίτι του και οι γονείς του να το αναφέρουν στην αστυνομία ήταν συχνό φαινόμενο. Θα μπορούσε να περιμένει μέχρι το πρωί και μετά να δηλώσει την εξαφάνισή του επίσημα. Όμως αν τα προσωπικά αντικείμενα που βρέθηκαν προ ολίγου ανήκαν στο ίδιο πρόσωπο, τα πράγματα δεν ήταν καθόλου καλά.

Η ανεύρεση μιας τσάντας με όλα τα στοιχεία του κατόχου, εκτός από χρήματα, σαφώς φανέρωνε κλοπή. Κάποιος του την άρπαξε, πήρε αυτό που τον ενδιέφερε και πέταξε την τσάντα στα σκουπίδια. Άπειρες φορές είχε συμβεί. Γιατί όμως ο δράστης δεν είχε πάρει και το κινητό τηλέφωνο; Μήπως από τη βιασύνη του

δεν το είχε δει; Όπως και να 'χε, αν η τσάντα αυτή ανήκε στο ίδιο άτομο που αγνοούνταν, ήταν κάτι πολύ ανησυχητικό.

Δέκα λεπτά αργότερα, ο αξιωματικός υπηρεσίας του έφερε στο γραφείο του το άτομο που είχε βρει την τσάντα. Ήταν ένας κύριος γύρω στα εξήντα, καλοβαλμένος και σοβαρός. Ο Δημήτρης δεν άργησε να διαπιστώσει ότι επρόκειτο για έναν ευσυνείδητο πολίτη, ο οποίος δεν είχε καμία σχέση με την κλοπή της τσάντας.

Πηγαίνοντας να πετάξει τα σκουπίδια του, αυτή η σχετικά καινούργια τσάντα τού τράβηξε την προσοχή. Εξείχε φανερά από τον κάδο, σαν κάποιος να την είχε αφήσει εκεί κι όχι απλώς να την είχε πετάξει στα σκουπίδια. Την τράβηξε έξω, την άνοιξε και ανακάλυψε πως περιείχε σημαντικά προσωπικά αντικείμενα που ίσως κάποιος τα έψαχνε. Έτσι, αποφάσισε να το αναφέρει στο τμήμα, όπου και τελικά παρέδωσε την τσάντα.

Ο Δημήτρης τον έβαλε να υπογράψει τα σχετικά έγγραφα, αφού έλεγξε και τα στοιχεία της ταυτότητάς του, και στη συνέχεια τον άφησε να φύγει. Ελέγχοντας την ταυτότητα του νεαρού που βρήκε μέσα στην τσάντα, διαπίστωσε αυτό που φοβόταν. Πράγματι, ανήκε στον νεαρό που είχε αναφέρει η μητέρα του ως εξαφανισθέντα. Αχιλλέας Πανόπουλος. Γεννηθείς το 1992, κάτοικος Χολαργού. Αυτός ήταν.

Έδωσε αμέσως εντολή στον υπαστυνόμο να ερευνήσει αν υπήρχε καταγγελία κλοπής από αυτό το άτομο. Σε λιγότερο από δεκαπέντε λεπτά είχε την απάντηση: δεν υπήρχε. Κάτι μέσα στο μυαλό του σήμανε

συναγερμό. Το ένστικτό του σπάνια τον γελούσε. Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά στην υπόθεση αυτή.

Αν και η ώρα ήταν πολύ περασμένη, αποφάσισε να τηλεφωνήσει στη μητέρα του παιδιού εκείνη τη στιγμή. Πιθανόν το παιδί να είχε γυρίσει πια στο σπίτι, αναστατωμένο και στενοχωρημένο που κάποιος είχε κλέψει την τσάντα του. Μακάρι να ήταν αυτή η περίπτωση. Μακάρι ο δράστης να περιορίστηκε μόνο στην κλοπή.

Απάντησε στα δύο χτυπήματα. Από το γεγονός αυτό και μόνο, αλλά και από τον τόνο της φωνής της, ο Δημήτρης κατάλαβε πως ο γιος της δεν είχε επιστρέψει ακόμη.

«Η κυρία Ρεμούνδου;»

«Μάλιστα, εγώ! Ποιος είστε;»

«Δημήτρης Δρίβας, διοικητής του τμήματος Ασφαλείας Χολαργού. Νωρίτερα δεχτήκαμε μια κλήση από σας σχετικά...»

«Τον βρήκατε; Βρήκατε τον Αχιλλέα;» τον διέκοψε εκείνη.

Ο Δημήτρης ξερόβηξε. Πόσο δύσκολες ήταν κάτι τέτοιες στιγμές. «Κυρία Ρεμούνδου, δε θα ήθελα να σας ανησυχήσω άδικα. Θα μπορούσατε, σας παρακαλώ, να έρθετε στο τμήμα Ασφαλείας Χολαργού;»

«Μα τι συμβαίνει; Τον βρήκατε ή όχι; Είναι καλά;»

«Καλύτερα να μιλήσουμε από κοντά.»

«Εντάξει, έρχομαι αμέσως...»

Θα είναι μακριά η νύχτα απόψε, σκέφτηκε ο Δημήτρης κι αναστέναξε βαθιά.

Ακόμα κι αν δεν τύχαινε να περάσει από το τμήμα

εκείνη την ώρα, θα τον ειδοποιούσαν να έρθει για ένα τέτοιο περιστατικό. Αφού όμως έτυχε να βρίσκεται εκεί, ακόμα καλύτερα. Το είχε πάρει προσωπικά το ζήτημα. Η αγωνία στη φωνή της μητέρας αυτής τρύπωσε στ' αυτιά του και τον έκανε να ανατριχιάσει σύγκορμος. Έπρεπε να διαλευκάνει την υπόθεση ο ίδιος και μάλιστα σύντομα. Κάθε λεπτό που περνούσε ίσως να ήταν μοιραίο για τη ζωή του παιδιού αυτού.

Πολύ σύντομα η Νατάσα Ρεμούνδου παρουσιάστηκε μπροστά του. Όλη η στάση του σώματός της, καθώς και το έντρομο βλέμμα της φανέρωναν πανικό. Αντάλλαξαν μια τυπική χειραψία κι ο Δημήτρης τής έδειξε την καρέκλα απέναντί του.

«Συνέβη κάτι στο παιδί μου; Αυτό θέλετε να μου πείτε; Γι' αυτό με φωνάξατε εδώ;» τον ρώτησε η γυναίκα με τρεμάμενη φωνή.

Ο Δημήτρης την παρατήρησε προσεκτικά. Ήταν αρκετά νέα, γύρω στα σαράντα, μπορεί και μικρότερη. Η αγωνία είχε παραμορφώσει τα χαρακτηριστικά της, παρ' όλα αυτά δεν μπόρεσε να μην προσέξει πως ήταν μια πολύ όμορφη γυναίκα. Αποφάσισε να της μιλήσει ευθέως. Δεν ήθελε να την κρατάει άλλο σε αγωνία. «Κοιτάξτε, κυρία Ρεμούνδου. Το θέμα έχει ως εξής. Όπως σας είπα και στο τηλέφωνο, δε θέλω να σας τρομάξω χωρίς λόγο. Καταλαβαίνω πως ο γιος σας αγνοείται τις τελευταίες ώρες, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, έτσι είναι! Οκτώ και μισή σχολάει από το φροντιστήριο που είναι εδώ παρακάτω στην πλατεία. Κανονικά μέχρι τις εννέα το αργότερο θα έπρεπε να ήταν

στο σπίτι. Όποτε είχε κάπου να πάει, πάντα με ειδοποιούσε. Όμως σήμερα δε γύρισε, ούτε με πήρε. Όταν τηλεφώνησα τελικά στο φροντιστήριο, έμαθα πως δεν είχε πάει καν στο μάθημα! Το κινητό του λίγο μετά τις εννέα που τον κάλεσα πρώτη φορά χτυπούσε, αλλά δεν απάντησε κι από κει και ύστερα βγαίνει κλειστό. Χιλιάδες φορές τον έχω πάρει, χιλιάδες!»

Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της, αλλά προσπαθούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία και την αξιοπρέπειά της.

«Τηλεφωνήσατε σε φίλους του;» Όσο περνούσε η ώρα ο Δημήτρης ευχόταν να μην είχε συμβεί τίποτα κακό στο παιδί αυτό.

«Μόνο δυο φίλους έχει κι αυτούς ναι, τους πήρα. Δεν ξέρουν τίποτα, δεν τον είδαν καθόλου σήμερα μετά το σχολείο».

Τα μάτια της τον κοιτούσαν τόσο παρακλητικά, που τον ανάγκασαν να αποστρέψει το βλέμμα του. Δεν ήταν Θεός και δεν άντεχε να τον αντιμετωπίζουν έτσι οι άνθρωποι, λες και ήταν ικανός να λύσει όλα τους τα προβλήματα. Καθόλου δεν το άντεχε αυτό.

«Ο πατέρας του; Υπάρχει πατέρας;» ρώτησε όσο πιο μαλακά μπορούσε. Αν η γυναίκα ήταν χήρα, το τελευταίο που θα ήθελε ήταν να της ξύσει κι άλλη πληγή.

«Εεεε, ναι, πώς... υπάρχει. Αλλά είχε ένα επαγγελματικό ραντεβού μετά τη δουλειά του και δε θέλησα να τον αναστατώσω...» απάντησε εκείνη ενοχικά.

«Μα τι λέτε τώρα, κυρία μου; Κι αν ο γιος σας είναι με τον πατέρα του; Το σκεφτήκατε αυτό;»

Ούτε ο ίδιος δεν το πίστευε πως αυτό ήταν πιθανό, αλλά ποτέ δεν ξέρεις.

«Αποκλείεται! Ξέρετε, δεν τα πάνε καθόλου καλά οι δυο τους, δε μιλάνε καν τον τελευταίο καιρό...»

Ο Δημήτρης κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση. Τις περισσότερες φορές, ούτε που μπορείς να διανοηθείς τι κρύβεται πίσω από την κλειστή πόρτα ενός σπιτιού.

Πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα κι ετοιμάστηκε να μιλήσει στη γυναίκα για το αποψινό εύρημα. Από στιγμή σε στιγμή ο υπαστυνόμος θα έφερνε στο γραφείο την τσάντα του νεαρού, την οποία στο μεταξύ ερευνούσαν οι ειδικοί αξιωματικοί για δακτυλικά αποτυπώματα. Όμως προτού ανοίξει το στόμα του, άρχισε να μιλάει εκείνη.

«Εγώ φταίω! Έπρεπε να είχα έρθει νωρίτερα σ' εσάς, τώρα φοβάμαι πως κάτι πολύ κακό τού έχει συμβεί! Ο σκύλος μας όλο το βράδυ δεν έχει ησυχάσει, παρόλο που τον έβγαλα! Ξέρετε, τα πράγματα δεν ήταν καθόλου καλά τελευταία... Έμπλεκε συνεχώς σε καβγάδες κι ούτε μια φορά δε με άφησε να έρθω στο τμήμα να κάνω καταγγελία. Ούτε κι εγώ δεν ξέρω γιατί τους κάλυπτε! Αχ, τι να σας πρωτοπώ...»

«Ηρεμήστε, κυρία Ρεμούνδου, θα τα εξετάσουμε όλα με τη σειρά. Πιθανόν να έχει μπλέξει έξω με καμιά παρέα και ν' ανησυχείτε άδικα. Απ' ό,τι είδα στην αναφορά, ο γιος σας είναι σχεδόν δεκαοκτώ, σωστά;»

«Ναι, αλλά...»

«Σας παρακαλώ, προσπαθήστε να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας. Με τον πανικό δεν κερδίζουμε τίποτα.

Αυτό που ήθελα να σας πω βασικά είναι πως απόψε στη γειτονιά μας βρέθηκε μια τσάντα με τα προσωπικά αντικείμενα του γιου σας. Πιστεύουμε από τα στοιχεία της ταυτότητάς του ότι είναι δική του, αλλά αυτό θα μας το επιβεβαιώσετε κι εσείς. Δε θέλω να πανικοβάλλεστε, μπορεί να μη σημαίνει απολύτως τίποτα. Το πιθανότερο είναι πως ο νεαρός έπεσε θύμα ληστείας και δεδομένου ότι το κινητό του τηλέφωνο ήταν μέσα στην τσάντα, προφανώς δεν μπόρεσε και να σας ειδοποιήσει».

Απέφευγε να την κοιτάζει κατάματα. Δεν άντεχε την κραυγή αγωνίας που διέκρινε στα ορθάνοιχτα μάτια της. Η γυναίκα έφερε το χέρι μπροστά στο στόμα της, βγάζοντας μονάχα ένα βογκητό. Εκείνη τη στιγμή ο Δεβούρος μπήκε στο γραφείο, κρατώντας ένα μαύρο σακίδιο πλάτης, από αυτά που χρησιμοποιούν τα παιδιά στο σχολείο. Μόλις το είδε η Νατάσα, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια φωνή.

«Είναι η τσάντα του!» Πετάχτηκε όρθια, την πήρε στα χέρια της κι άρχισε να την ψάχνει. «Τα βιβλία του για το φροντιστήριο, το πορτοφόλι του, το κινητό του! Όλα αυτά είναι δικά του! Πού είναι το παιδί μου; Πού είναι ο Αχιλλέας μου, κύριε διοικητά;»

Ο Δημήτρης έσφιξε τα δόντια του. Δεν ήξερε, αλλά θα έκανε το παν για να μάθει.

Ο Αχιλλέας Πανόπουλος, μαθητής της τρίτης λυκείου, μια μέρα εξαφανίζεται χωρίς καμία προειδοποίηση. Η μητέρα του, η Νατάσα, με τη βοήθεια του διοικητή Δημήτρη Δρίβα, κινεί γη και ουρανό για να βρει τα ίχνη του γιου της. Στην πορεία της έρευνας τραγικά μυστικά, πάθη και λάθη βγαίνουν στο φως και περιπλέκουν ακόμα περισσότερο τα πράγματα.

Λίγο καιρό αργότερα, η Νατάσα, από μια τραγική στροφή της μοίρας, θα βρεθεί κατηγορούμενη για την πιθανή δολοφονία του ίδιου της του παιδιού. Ο διοικητής, που έχει αρχίσει να τρέφει αισθήματα γι' αυτήν, θα προσπαθήσει με κάθε τρόπο να την απαλλάξει από τις κατηγορίες που τη βαρύνουν.

Πού βρίσκεται ο Αχιλλέας; Ποιο τραγικό μυστικό τού αποκάλυφθηκε τη μέρα που εξαφανίστηκε και ποιος είναι ο πραγματικός ένοχος γι' αυτό; Θα καταφέρει η Νατάσα να βρει το παιδί της και να επανορθώσει για τα λάθη του παρελθόντος που τους οδήγησαν ως εδώ; Ή μήπως είναι ήδη πολύ αργά και δε θα έχει την ευκαιρία για μια ζωή από την αρχή;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13011

ISBN 978-618-01-0068-6

9 786180 100686

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η